

"Eski Said'in serkeş, müftehir, mağrur, ucblu, riyakâr nefsinin susturan, teslimine mecbur eden beş fıkradır." Bu ağır ifadelerin kullanılmasının hikmeti ne olabilir? Kulun Rabbine karşı yaptığı bazı özel itiraflar, neden kitaba alınmıştır?

Her kim olursa olsun, nefis ölmez. Ancak nefis terbiye edilerek zararlı halden faydalı hale çevrilebilir. Mücadelenin ömür boyu devam etmesi için nefis, vazifesini asap ve damarlara terk eder ve insanla olan mücadelesini sürdürür.

Ayrıca insanın Allah indinde makamı ne kadar yüce ve âli olursa, baş düşmanı olan nefsi de o kadar şiddetli ve acımasız olur. Masum ve mahfuz olduğu halde Peygamber Efendimiz (asm) dahi Allah'a iltica ederek **"Ya Rab, beni bir an dahi nefsimin eline bırakma."** (bk. Ahmed b. Hanbel, 5/42) diye dua etmiştir.

Hz. Yusuf (as.) gibi ulu-l azim bir peygamber bile, nefisinden şikâyet ederek şöyle buyurmuştur:

"(Yusuf) 'Doğrusu ben nefsimi temize çıkarmam. Rabbimin merhamet edip korudukları hariç, nefis daima fenalığı ister ve kötülüğü emreder.' dedi." (Yusuf, 12/53)

Üstadımız bu ifadeleriyle nefsin tabiatını ve hususiyetini nazara vermekte ve bizleri dikkate davet etmektedir.

Üstadımız yaptığı dünya çapındaki o muhteşem iman hizmetinde, nefsinin bir pay çıkarmaması ve gururlanmaması için [Kader Risalesini](#) teliften sonra nefsinin karşısına almış, beş fıkra ile ona diz çöktürmüş ve onun şahsında hepimizi çok önemli bir ders vermiştir.

"Bu hatvede, nefsinde yalnız kusuru ve naksı ve aczi ve fakrı görüp; bütün mehasin ve kemalatını, Fâtır-ı Zülcelâl tarafından ona ihsan edilmiş nimetler olduğunu anlayıp, fahr yerinde şükür ve temeddüh yerinde hamdetmektir."(1)

---

1) bk. [Sözler, Yirmi Altıncı Söz, Zeyl.](#)